

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 264 /2024

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Συγκροτήθηκε από την Δικαστή Πρωτοδίκη
ειδικής επετηρίδας και τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 4 Οκτωβρίου 2024 για
να δικάσει επί της από 31/7/2023 με αριθ. κατάθεσης 38/2023 αγωγής:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Του εδρεύοντος στην Πρέβεζα (Λ.
Ειρήνης 28) ΝΠΙΔ με την επωνυμία «Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης
και Αποχέτευσης Πρέβεζας», νομίμως εκπροσωπούμενου, το οποίο
παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια του πληρεξουσίου του Δικηγόρου

Οι ενάγοντες με την από 31/7/2023 (αρ. κατ. 38/31-7-2023) αγωγή
τους ζητούν όσα αναφέρονται σε αυτή. Μετά τη νόμιμη προδικασία
ήλθε η υπόθεση αυτή στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου για
συζήτηση, αρχικά κατά τη δικάσιμο της 17/11/2023 και μετά από

αναβολές κατά την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατά την οποία:

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ.5 και 2 παρ.1 και 2 του Ν. 3833/2010, των άρθρων 4, 5 και 6 του Ν. 3845/2010, του άρθρου 1 του Ν. 1069/1980, του άρθρου 31 του Ν. 4024/2011 και του άρθρου 276 του Ν. 3463/2006 (Κώδικα δήμων και κοινοτήτων) συνάγεται ότι οι ΔΕΥΑ, χαρακτηρίζονται μεν από τον ιδρυτικό τους νόμο ως νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, δεν αποτελούν όμως αυτόνομα νομικά πρόσωπα του ιδιωτικού τομέα, αλλά πρόκειται για ετεροκαθοριζόμενα νομικά πρόσωπα, τα οποία εξυπηρετούν το δημόσιο συμφέρον και παρέχουν δημόσιο - αυτοδιοικητικό σκοπό (ύδρευση - αποχέτευση), τελούν δε σε καθεστώς έντονης εξάρτησης από τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Δήμων και Περιφερειών), στα οποία ανήκουν και υπάγονται (ολ. ΑΠ 5/2022 σε ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, στο άρθρο 11 του Ν. 4354/2015, το οποίο εφαρμόζεται και για τους υπαλλήλους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου και ορισμένου χρόνου των Νομικών Προσώπων Ιδιωτικού Δικαίου (ΝΠΙΔ), που ανήκουν στο Κράτος ή σε ΝΠΔΔ ή σε ΟΤΑ, κατά την έννοια της επίτευξης κρατικού ή δημοσίου ή αυτοδιοικητικού σκοπού, εποπτείας, διορισμού και ελέγχου της πλειοψηφίας της Διοίκησής τους ή επιχορηγούνται τακτικά, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, από κρατικούς πόρους κατά 50% τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους, ορίζονται τα εξής: «1. Για τη μισθολογική εξέλιξη των υπαλλήλων όλων των κατηγοριών, από κατώτερο σε ανώτερο μισθολογικά κλιμάκιο, απαιτείται υπηρεσία ως εξής: α. Για τους υπαλλήλους των κατηγοριών Υ.Ε. και Δ.Ε. υπηρεσία τριών (3) ετών σε κάθε μισθολογικό κλιμάκιο, β.

Για τους υπαλλήλους των Τ.Ε. και Π.Ε. υπηρεσία δύο (2) ετών σε κάθε μισθολογικό κλιμάκιο. 2. Για την μισθολογική εξέλιξη των υπαλλήλων από το κατώτερο μισθολογικά κλιμάκιο στο αμέσως ανώτερο, απαιτείται να έχει συμπληρωθεί ο καθορισμένος χρόνος υπηρεσίας στο κατώτερο μισθολογικά κλιμάκιο. 3. Η κατά την προηγούμενη παράγραφο εξέλιξη του υπαλλήλου γίνεται με πράξη του αρμόδιου για τον διορισμό οργάνου που δεν δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. 4. α. Ως προϋπηρεσία που αναγνωρίζεται για την εξέλιξη των υπαλλήλων που υπάγονται στις διατάξεις του παρόντος, στα μισθολογικά κλιμάκια του άρθρου 9 του παρόντος, λαμβάνεται η υπηρεσία που προσφέρεται σε φορείς της παραγράφου 1 του άρθρου 7 των κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης με σχέση εξαρτημένης εργασίας δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου ή ορισμένου χρόνου, β. Απαραίτητη προϋπόθεση για την αναγνώριση των ανωτέρω προϋπηρεσιών είναι να μην έχουν ήδη χρησιμοποιηθεί για την χορήγηση καμίας άλλης οικονομικής παροχής ή αναγνώρισης συνταξιοδοτικού δικαιώματος. Η αναγνώριση των ανωτέρω προϋπηρεσιών πραγματοποιείται με απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου ή άλλου αρμοδίου οργάνου και τα οικονομικά αποτελέσματα ισχύουν από την ημερομηνία υποβολής της σχετικής αίτησης και όλων των απαραίτητων δικαιολογητικών". Από την ανωτέρω διάταξη σαφώς προκύπτει ότι, όταν η προϋπηρεσία χρησιμοποιηθεί για την αναγνώριση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, αυτή μηδενίζεται και η μισθολογική εξέλιξη των υπαλλήλων δεν μπορεί να έχει ως βάση την μέχρι τότε διανυθείσα προϋπηρεσία, στην περίπτωση που ο υπάλληλος έχει ήδη καταστεί συνταξιούχος και μάλιστα λαμβάνει έστω και ποσοστό της συντάξεώς του. Εντούτοις, ο υπάλληλος που συνταξιοδοτείται και εξακολουθεί να εργάζεται στην ίδια θέση που κατείχε πριν τη συνταξιοδότησή του, χωρίς να καταγγελθεί η σύμβαση εργασίας του από τον εργοδότη, δε μεταπίπτει αυτοδικαίως στον μισθό

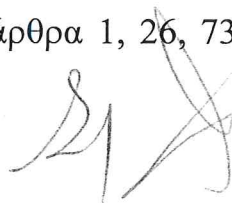
του πρωτοδιοριζόμενου υπαλλήλου, αφού στον νόμο δεν προβλέπεται αντίστροφη μισθολογική εξέλιξη, ήτοι μετάβαση από ανώτερο σε κατώτερο μισθολογικό κλιμάκιο, ανεξαρτήτως του ότι δεν μπορεί να αξιοποιήσει την προηγούμενη προϋπηρεσία του, την οποία χρησιμοποίησε για την αναγνώριση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, για την περαιτέρω μισθολογική του εξέλιξη σε τυχόν επόμενο μισθολογικό κλιμάκιο. Διαφορετική προσέγγιση και ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων θα είχε ως αποτέλεσμα ο μισθωτός, ο οποίος συνταξιοδοτείται, αλλά συνεχίζει να εργάζεται στον ίδιο εργοδότη, να στερείται νόμιμες απολαβές, τις οποίες είχε ήδη κατοχυρώσει πριν τη συνταξιοδότηση του, για την παροχή, και μετά την απονομή σύνταξης, ίσης ποσότητας και ίδιας ποιότητας εργασία και οι οποίες (απολαβές) είχαν ήδη υπολογιστεί (αναγνωριστεί) με βάση την εργασιακή του εμπειρία (προϋπηρεσία) και άρα την αποδοτικότητά του, ήτοι στοιχεία τα οποία είχαν αναγνωριστεί πριν την αναγνώριση του δικαιώματος απονομής σύνταξης και τα οποία δεν μεταβάλλονται από το γεγονός και μόνο της αναγνώρισης του δικαιώματος αυτού. Με διαφορετική διατύπωση, κατά την ερμηνεία που το Δικαστήριο τούτο προκρίνει ως ορθότερη, η μη αξιοποίηση του χρόνου προϋπηρεσίας, που λήφθηκε υπ' όψιν για την αναγνώριση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, αφορά μόνο την περαιτέρω μισθολογική εξέλιξη του μισθωτού, μετά την απονομή σύνταξης, στον ίδιο ή σε διαφορετικό εργοδότη και δεν επηρεάζει τις ήδη κατοχυρωμένες πριν τη συνταξιοδότηση μισθολογικές απολαβές, εφόσον ο μισθωτός εξακολουθεί να παρέχει την εργασία του στον ίδιο εργοδότη και στα πλαίσια της ίδιας εργασιακής σχέσης και μετά τη συνταξιοδότηση του, αφού στην τελευταία περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα εκ νέου αναγνώρισης της προϋπηρεσίας του. Τούτο δε συνάγεται ευθέως και από την ίδια τη διατύπωση του άρθρου 11 του Ν.4354/2015, όπου γίνεται αποκλειστικά λόγος για μισθολογική εξέλιξη των

υπαλλήλων από κατώτερο σε ανώτερο μισθολογικά κλιμάκιο και όχι το αντίστροφο, ήτοι για μετάπτωση του υπαλλήλου, από ανώτερο σε κατώτερο μισθολογικό κλιμάκιο. Άλλωστε, το ζήτημα των συνεπειών της παράλληλης συνταξιοδότησης των υπαλλήλων έχει ρυθμισθεί εξαντλητικά από τον Νομοθέτη. Ειδικότερα, με το άρθρο 20 παρ.1 του Ν. 4387/2016, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 27 παρ.1 του Ν. 4670/2020, μέχρι και τις 31/12/2023 είχε προβλεφθεί περικοπή επί της σύνταξης της τάξης του 30%, εφόσον ο εργαζόμενος παρέμεινε απασχολούμενος και μετά την συνταξιοδότησή του. Στη συνέχεια, με το άρθρο 114 του Ν. 5708/2023, ο Νομοθέτης αποφάσισε, αντί για την περικοπή αυτή, να επιβάλει έναν ειδικό μη ανταποδοτικό πόρο σε ποσοστό 10%, υπολογιζόμενο επί των μηνιαίων τακτικών αποδοχών. Ακόμη και αν γινόταν δεκτή η αποκρουσόμενη εδώ άποψη, η συνταξιοδότηση του υπαλλήλου δεν δικαιολογεί τον περιορισμό της αποζημίωσης, που κατά την ημέρα συνταξιοδότησης, θα υπολογισθεί σύμφωνα με τον τελευταίο μισθό του εργαζομένου υπό καθεστώς πλήρους απασχόλησης (ΑΠ 1576/2018 ΝΟΜΟΣ) και με βάση όλα τα χρόνια υπηρεσίας του και της αναγνωρισμένης προϋπηρεσίας του. Προς επίλυση του ανωτέρω ζητήματος και προς άρση κάθε αμφισβήτησης για την πραγματική βούληση του Νομοθέτη, αυτός με το άρθρο 64 του Ν. 5113/2024 προέβη σε τροποποίηση του άρθρου 11 του Ν. 4354/2015, σύμφωνα με την οποία οι υπαγόμενοι στον νόμο αυτό εργαζόμενοι, που συνεχίζουν να απασχολούνται μετά την υποβολή αίτησης συνταξιοδότησής τους, διατηρούν το μισθολογικό κλιμάκιο, το οποίο κατείχαν έως την υποβολή της αίτησης και δεν εξελίσσονται μισθολογικά σε ανώτερο κλιμάκιο έως την λύση της εργασιακής τους σχέσης. Η δε προβλεπόμενη στο άρθρο 73 παρ.2 του ίδιου νόμου αναδρομική ισχύς του άρθρου 64 από την 24/6/2023, δεν μπορεί να οδηγήσει και στην παραδοχή ότι η συγκεκριμένη διάταξη, για μη

επανακαθορισμό του μισθολογικού κλιμακίου των εργαζομένων υπαλλήλων που συνεχίζουν την απασχόλησή τους και μετά την υποβολή της αίτησης συνταξιοδότησής τους, δεν εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση, που ο εργαζόμενος, ο οποίος πληροί τις ανωτέρω προϋποθέσεις, ήτοι συνέχιση εργασίας και υποβολή αίτησης συνταξιοδότησης, υπέβαλε την αίτηση αυτή σε χρόνο προγενέστερο της 24/6/2023. Και τούτο διότι, όπως συνάγεται από το άρθρο 4 του Συντάγματος, όλοι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Η διάταξη αυτή καθιερώνει όχι μόνο την ισότητα των Ελλήνων έναντι του νόμου αλλά και την ισότητα του νόμου έναντι αυτών, με την έννοια ότι δεσμεύει και τον νομοθέτη και τον υποχρεώνει, όταν πρόκειται να ρυθμίσει ουσιαστικά όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων, να μην αντιμετωπίζει κατά τρόπο ανόμοιο τις περιπτώσεις αυτές, εισάγοντας διακρίσεις ή εξαιρέσεις, εκτός αν αυτό επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος. Τη συνδρομή τέτοιου συμφέροντος ελέγχουν τα Δικαστήρια ενόψει της κατά το άρθρο 93 παράγραφος 4 εξουσίας τους να μην εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα. Συνεπώς, αν γίνει από τον νόμο ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλεισθεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, για την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που επιβάλλει την ειδική εκείνη μεταχείριση, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή αυτή διάκριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Στην περίπτωση αυτή προς αποκατάσταση της συνταγματικής αρχής της ισότητας, πρέπει να εφαρμοσθεί και για εκείνους σε βάρος των οποίων έγινε η δυσμενής διάκριση, η διάταξη που ισχύει για την κατηγορία υπέρ της οποίας θεσπίσθηκε η ειδική ρύθμιση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραβιάζεται από την δικαστική εξουσία η αρχή της διακρίσεως των λειτουργιών που θεσπίζεται από τα άρθρα 1, 26, 73 επ. και 87 επ. του

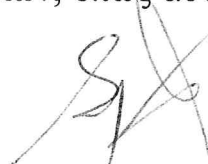

Συντάγματος (ολΑΠ 46/2005, ολΑΠ 30/1992, ΑΠ 1066/2020, ΑΠ 28/1992 και ΑΠ 46/2005 σε ΝΟΜΟΣ).

Με την κρινόμενη αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι προσλήφθηκαν από το εναγόμενο ΝΠΔ την 25/8/89 ο πρώτος ως οικονομολόγος, την 1/11/1998 η δεύτερη ως λογίστρια και την 2/3/1990 η τρίτη ως γραμματέας και εργάστηκαν σ' αυτό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου με τους αναφερόμενους σ' αυτήν όρους. Ότι κατόπιν αίτησης των εναγόντων προς τον οικείο ασφαλιστικό τους φορέα, απονεμήθηκε σε κάθε έναν εξ αυτών σύνταξη γήρατος, με εξαγορά πλασματικών ετών ασφάλισης από τον πρώτο και την τρίτη αυτών και ότι αυτοί ασκούντες παράλληλα το δικαίωμά τους να συνεχίσουν την εργασία τους στο εναγόμενο ΝΠΔ με τα ίδια καθήκοντα και ειδικότητα, λαμβάνοντας μειωμένη σύνταξη κατά ποσοστό 30%, σύμφωνα με το άρθρο 20 του Ν.4387/2016, απασχολήθηκαν στο εναγόμενο έως την 28/2/2023 και την 31/5/2023 αντίστοιχα, οπότε και έληξε η μεταξύ τους σύμβαση εργασίας. Ότι το εναγόμενο προέβη σε μονομερή μεταβολή των όρων απασχόλησής τους κατατάσσοντας αυτούς στο 1^ο ΜΚ του Ν. 4354/2015, με αποτέλεσμα αφενός μεν την μείωση των αποδοχών τους, αφετέρου δε να τους καταβληθεί μικρότερη αποζημίωση από αυτή που δικαιούνταν, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή. Ζητούν δε κατόπιν αυτών, να υποχρεωθεί το εναγόμενο ΝΠΔ να καταβάλει στον πρώτο εξ αυτών το συνολικό ποσό των 9.256,80 ευρώ για διαφορές μισθών και αποζημίωσης, στην δεύτερη το συνολικό ποσό των 17.792 ευρώ και στην τρίτη το συνολικό ποσό των 14.335,6 ευρώ και τα ποσά αυτά νομιμοτόκως από τον χρόνο που κάθε επιμέρους ποσό κατέστη απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι εξόφλησης, να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί το εναγόμενο στη δικαστική τους δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η κρινόμενη αγωγή, για το αντικείμενο της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου (άρθρο 71 Εισ.Ν.Κ.Πολ.Δ.), αρμόδια και παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (614 παρ.3 Κ.Πολ.Δ. σε συνδ. 591 ΚΠολΔ), στο παρόν Δικαστήριο (7, 9, 14, 16 αρ.2 και 25 Κ.Πολ.Δ.), και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 340, 341, 345, 346, 361, 648επ. ΑΚ., 68, 907, 908, 910 και 176 Κ.Πολ.Δ., άρθ. 11 Ν. 4354/2015, άρθ. 8 Ν. 3198/1955, άρθ. 27 Ν. 4670/2020 και άρθ. 55 ΠΔ 410/88. Συνεπώς, και αφού για το παραδεκτό της συζήτησής της κατατέθηκαν τα από 24/7/2023 απαιτούμενα ενημερωτικά έγγραφα για την δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της επίδικης διαφοράς, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 3 Ν. 4640/2019, συμπληρωμένα και υπογεγραμμένα από κάθε έναν από τους ενάγοντες και τον πληρεξούσιο Δικηγόρο τους (ΜονΕφΠειρ 194/23 και ΜονΕφΘεσ 300/23 σε Νόμος) πρέπει η αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί, αν είναι βάσιμη και κατ' ουσίαν, αφού προσκομίστηκαν και τα γραμμάτια προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής από τους πληρεξουσίου Δικηγόρους των διαδίκων (βλ. τα υπ' αρ. Κ0039088/28-7-2023, Κ0048213/3-10-2024 και Π31083/4-10-2024 γραμμάτια προκαταβολής εισφορών των ΔΣ Κοζάνης (τα δύο πρώτα) και Πρέβεζας (το τρίτο, αντίστοιχα).

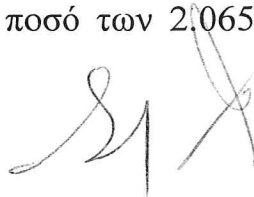
Από την κατάθεση του ενόρκως εξετασθέντος στο ακροατήριο μάρτυρος απόδειξης, που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά συνεδριάσεως του παρόντος Δικαστηρίου, τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, τα οποία χρησιμεύουν είτε αυτοτελώς ως αποδεικτικά μέσα είτε για συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθ. 336 παρ.4 ΚΠολΔ), τις ομολογίες των διαδίκων, όπως αυτές συνάγονται από

τις προτάσεις τους (άρθ. 261 ΚΠολΔ) και από την όλη αποδεικτική διαδικασία, αποδείχθηκαν τα εξής: Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από το εναγόμενο με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας πλήρους απασχόλησης αορίστου χρόνου ως υπάλληλοι. Ειδικότερα, ο πρώτος εξ αυτών προσλήφθηκε την 25/8/1989 με την ειδικότητα του ΠΕ Οικονομολόγου, ενώ με την υπ' αρ. 12/2008 απόφαση του ΔΣ του εναγομένου ορίστηκε Διευθυντής της Διοικητικής – Οικονομικής του Υπηρεσίας, θέση που διατήρησε έως την 31/5/2022, ενώ από 1/6/2022 συνέχισε την εργασία του με την ειδικότητα πρόσληψής του έως και την 28/2/2023, οπότε και έληξε η σύμβαση εργασίας του με το εναγόμενο και αποχώρησε (βλ. το υπ' αρ. 2386/22-6-2023 έγγραφο ΔΕΥΑΠ). Η δεύτερη εξ αυτών προσλήφθηκε την 1/11/1998 με την ειδικότητα ΔΕ Λογιστή και εργάστηκε στο εναγόμενο μέχρι την 28/2/2023, οπότε και έληξε η σύμβαση εργασίας της με αυτό και αποχώρησε (βλ. το υπ' αρ. 2493/28-6-2023 έγγραφο ΔΕΥΑΠ). Η τρίτη των εναγόντων προσλήφθηκε την 2/3/1990 με την ειδικότητα Γραμματέα - ΔΕ Διοικητικού και εργάστηκε στο εναγόμενο μέχρι την 31/5/2023, οπότε και έληξε η σύμβαση εργασίας της με αυτό και αποχώρησε (βλ. το υπ' αρ. 2466/27-6-2023 έγγραφο ΔΕΥΑΠ). Κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου όλοι οι ενάγοντες και αφού συμπλήρωσαν τις απαιτούμενες από τον Νόμο προϋποθέσεις, ζήτησαν από τον ΕΦΚΑ, με αίτησή τους, να τους χορηγηθεί σύνταξη γήρατος και μάλιστα ο πρώτος και η τρίτη με εξαγορά πλασματικών ετών ασφάλισης, διατηρώντας παράλληλα τη θέση εργασίας στο εναγόμενο (άρθρ. 27 Ν. 4670/2020). Συγκεκριμένα, και μετά την υπ' αρ. 1278269/18-12-2022 αίτηση του πρώτου ενάγοντα εκδόθηκε η υπ' αρ. 47/23-1-2023 απόφαση του Δ/ντή του ΕΦΚΑ, με την οποία από 1/1/2023 χορηγήθηκε σύνταξη γήρατος σ' αυτόν εκ 1539,58 ευρώ, καθώς και επικουρική σύνταξη εκ 388,27 ευρώ, το μικό ποσό των οποίων, λόγω της διατήρησης της θέσης εργασίας του στο

εναγόμενο, θα έπρεπε να μειωθεί κατά 30% αντίστοιχα. Επίσης, μετά την υπ' αρ. 1089958/6-6-2022 αίτηση της δεύτερης των εναγόντων, εκδόθηκε η υπ' αρ. 756/18-10-2022 απόφαση του ιδίου Δ/ντή, με την οποία από 1/1/2023 χορηγήθηκε σύνταξη γήρατος σ' αυτήν εκ 1481,67 ευρώ, καθώς και επικουρική σύνταξη εκ 367,05 ευρώ, το μικτό ποσό των οποίων, λόγω της διατήρησης της θέσης εργασίας της στο εναγόμενο, θα έπρεπε να μειωθεί αντίστοιχα κατά 30%. Τέλος, και μετά την υπ' αρ. 1286399/28-12-2022 αίτηση της τρίτης των εναγόντων, εκδόθηκαν οι υπ' αρ. 127/6-2-2023 και 126/6-2-2023 αποφάσεις του ιδίου Δ/ντή, με τις οποίες από 1/1/2023 χορηγήθηκε σύνταξη γήρατος σ' αυτήν εκ 1408,76 ευρώ, καθώς και επικουρική σύνταξη εκ 379,04 ευρώ, το μικτό ποσό των οποίων, λόγω της διατήρησης της θέσης εργασίας της στο εναγόμενο, θα έπρεπε να μειωθεί αντίστοιχα κατά 30%. Μετά την υποβολή των ανωτέρω αιτήσεων των εναγόντων για συνταξιοδότησή τους και τη διατήρηση παράλληλα της εργασιακής τους σχέσης με το εναγόμενο καίτοι αυτοί παρείχαν την εργασία τους με τις ίδιες συνθήκες και την ίδια ειδικότητα και καθήκοντα, το τελευταίο προέβη μονομερώς στην μεταβολή των όρων απασχόλησή τους επανακατατάσσοντάς τους αυτεπαγγέλτως στο 1^ο ΜΚ του Ν. 4354/2015, με αποτέλεσμα την μείωση των αποδοχών τους. Ειδικότερα, ο πρώτος ενάγων, ο οποίος πριν την υποβολή της αίτησης συνταξιοδότησής του κατείχε το 17^ο μισθολογικό κλιμάκιο και έπαιρνε ως μισθό το ποσό των 2.706 ευρώ μικτά (ΒΜ 2036 + οικ. παροχή 70 ευρώ + προσωπική διαφορά 600 ευρώ), μετά την επανακατάταξή του στο 1^ο μισθολογικό κλιμάκιο, οι απολαβές του μειώθηκαν στο ποσό των 1.162 ευρώ (ΒΜ 1092 ευρώ + 70 ευρώ οικ. παροχή) (βλ. τα υπ' αρ. 4178/2-10-2024 και 2385/22-6-2023 έγγραφα ΔΕΥΑΠ). Επίσης, η δεύτερη ενάγουσα, η οποία πριν την υποβολή της αίτησης συνταξιοδότησής της κατείχε το 13^ο μισθολογικό κλιμάκιο και έπαιρνε ως μισθό το ποσό των 2.065 ευρώ μικτά (ΒΜ

1578 + προσωπική διαφορά 487 ευρώ), μετά την επανακατάταξή της στο 1^ο μισθολογικό κλιμάκιο, οι απολαβές της μειώθηκαν στο ποσό των 858 ευρώ (ΒΜ 858 ευρώ) (βλ. τα υπ' αρ. 4177/2-10-2024 και 2494/28-6-2023 έγγραφα ΔΕΥΑΠ). Τέλος, η τρίτη ενάγουσα, η οποία πριν την υποβολή της αίτησης συνταξιοδότησής της κατείχε το 12^ο μισθολογικό κλιμάκιο και έπαιρνε ως μισθό το ποσό των 2.031 ευρώ μικτά (ΒΜ 1518 + προσωπική διαφορά 513 ευρώ), μετά την επανακατάταξή της στο 1^ο μισθολογικό κλιμάκιο, οι απολαβές της μειώθηκαν στο ποσό των 858 ευρώ (ΒΜ 858 ευρώ) (βλ. τα υπ' αρ. 4176/2-10-2024 και 2464/27-6-2023 έγγραφα ΔΕΥΑΠ). Η συνταξιοδότηση, όμως, των εναγόντων, δεν συνεπάγεται και την αυτοδίκαιη μετάπτωση αυτών στον μισθό του πρωτοδιοριζόμενου υπαλλήλου, σύμφωνα με τα στη μείζονα σκέψη προαναφερόμενα, δοθέντος του ότι αυτοί συνέχισαν να εργάζονται στον ίδιο εργοδότη, στην ίδια θέση και με τα ίδια καθήκοντα και μετά την συνταξιοδότησή τους και η επανακατάταξη - υπαγωγή τους από το εναγόμενο στο 1^ο μισθολογικό κλιμάκιο ήταν μη νόμιμη. Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός ότι αυτοί υπέβαλαν την αίτηση συνταξιοδότησής τους σε χρόνο προγενέστερο της 24/6/2023, που ορίστηκε με τη διάταξη του άρθρου 73 παρ.2 του Ν. 5113/2024 ως χρόνος αναδρομικής ισχύος του άρθρου 64 του ιδίου νόμου, δεν αποτελεί αντικειμενικό κριτήριο που να δικαιολογεί διάκριση μεταξύ των εργαζομένων από την άνω διάταξη, αλλά συνιστά γεγονός συγκυριακό και τυχαίο. Δεν συντρέχει δε λόγος γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος που να δικαιολογεί την ως άνω διάκριση. Κατ' ακολουθίαν αυτών, ο κατά τα άνω αποκλεισμός της αναδρομικότητας της ευνοϊκής διατάξεως και για τους υποβάλλοντες αίτηση συνταξιοδότησης και συνεχίζοντες την εργασία τους στον ίδιο εργοδότη σε χρόνο προγενέστερο της ισχύος της αναδρομικότητάς της, εισάγει αδικαιολόγητη διάκριση και επομένως αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 4 παρ.1 του Συντάγματος. Συνεπώς ,

και εκείνοι, που υπέβαλαν αίτηση συνταξιοδότησης πριν από τον χρόνο της αναδρομικής ισχύος της ανωτέρω διάταξης, συνεχίζουν να παρέχουν την εργασία τους στον ίδιο εργοδότη με το ίδιο μισθολογικό κλιμάκιο και μετά την υποβολή της, με βάση την ίδια διάταξη που ισχύει και για τους υποβάλλοντες την αίτηση από 23/6/2023 και μετά (ΟΛΑΠ 9/2004, ΑΠ 19/2004 και ΑΠ 1066/2020 σε ΝΟΜΟΣ). Ως εκ τούτου, το εναγόμενο οφείλει ως μισθολογικές διαφορές α) στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 3.088 ευρώ για τους 2 μήνες, ήτοι Ιανουάριο και Φεβρουάριο του 2023 (2.706 ευρώ πριν τη μείωση – 1162 ευρώ μετά την μείωση X 2 μήνες), β) στη δεύτερη ενάγουσα το ποσόν των 9.656 ευρώ για 8 μήνες, ήτοι από Ιούλιο 2022 έως Φεβρουάριο 2023 (2.605 ευρώ πριν τη μείωση – 858 ευρώ μετά την μείωση X 8 μήνες) και γ) στην τρίτη ενάγουσα το ποσό των 5.890 ευρώ για 5 μήνες, ήτοι από Ιανουάριο του 2023 έως Μάιο 2023 (2.031 ευρώ πριν τη μείωση – 858 ευρώ μετά την μείωση X 5 μήνες).

Περαιτέρω, στο άρθρο 55 του ΠΔ 410/1988 ορίζονται τα εξής: «Με την επιφύλαξη των διατάξεων των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου αυτού, η αποζημίωση λόγω απόλυσης ή καταγγελίας της σύμβασης εργασίας από την υπηρεσία καθορίζεται ως εξής: α) Για το προσωπικό που έχει συνεχή υπηρεσία από ένα έτος μέχρι τρία έτη, οι αποδοχές ενός μήνα, πάνω από τρία έτη και μέχρι έξι έτη, οι αποδοχές δύο μηνών, πάνω από έξι και μέχρι οκτώ έτη, οι αποδοχές τεσσάρων μηνών, β) Για κάθε συμπληρωμένο έτος υπηρεσίας μετά τα δέκα και μέχρι τριάντα έτη, η πιο πάνω αποζημίωση προσαυξάνεται με το ποσό των αποδοχών ενός μήνα. [...]» (παρ. 1). «Ο υπολογισμός της αποζημίωσης γίνεται με βάση τις τακτικές αποδοχές του τελευταίου μήνα με καθεστώς πλήρους απασχόλησης. Κατά τον υπολογισμό της αποζημίωσης, οι μηνιαίες αποδοχές δεν λαμβάνονται υπ' όψιν κατά το ποσό που υπερβαίνουν το οκταπλάσιο του ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη,

πολλαπλασιαζόμενο με τον αριθμό τριάντα (30)» (παρ. 2). «Το προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, το οποίο δεν υπάγεται, για τη χορήγηση σύνταξης, στην ασφάλιση του Δημοσίου, εφόσον συμπληρώνει τις προϋποθέσεις για λήψη σύνταξης, δύναται να αποχωρεί από την υπηρεσία λαμβάνοντας το μεν επικουρικά ασφαλισμένο το 40%, το δε μη επικουρικά ασφαλισμένο το 50% της προβλεπόμενης από τις κείμενες διατάξεις αποζημίωσης» (παρ. 4). «Ως επικουρικά ασφαλισμένοι, για την εφαρμογή της παρ. 4 του άρθρου αυτού, νοούνται όσοι έχουν συμπληρώσει τις προϋποθέσεις για τη λήψη επικουρικής σύνταξης» (παρ. 7). «Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων έχουν ανάλογη εφαρμογή και στους μισθωτούς με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου που υπηρετούσαν κατά τη δημοσίευση του Ν. 993/1979 και του Ν. 1188/1981, οι οποίοι δεν ανήκουν στο ειδικό επιστημονικό, τεχνικό ή βοηθητικό προσωπικό των άρθρων 9 του Ν. 993/1979 και 258 του Ν. 1188/1981» (παρ.10). Ήδη, στις παρ. 2 και 3 του άρθρου 5 του Ν. 3801/2009 «Ρυθμίσεις θεμάτων προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και άλλες διατάξεις οργάνωσης και λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης» ορίζονται τα ακόλουθα: «Στις διατάξεις του Κεφαλαίου Β' του ΠΔ 410/1988 υπάγεται όλο το προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου ανεξαρτήτως ειδικότητας» (παρ. 2). Περαιτέρω, προϋποθέσεις για τη χορήγηση της αποζημίωσης αυτής, η οποία έχει προνοιακό χαρακτήρα (ΑΠ 790/2014 και ΑΠ 1159/2011 σε ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ), αποτελούν αφενός μεν η μη υπαγωγή των μισθωτών στην ασφάλιση του Δημοσίου για τη χορήγηση σύνταξης (αρνητική προϋπόθεση), αφετέρου δε η συμπλήρωση των προϋποθέσεων προς λήψη σύνταξης γήρατος από τον ασφαλιστικό φορέα, στον οποίο υπάγονται (θετική προϋπόθεση), ενώ η επικουρική ασφάλισή τους και η συμπλήρωση των προϋποθέσεων απόληψης επικουρικής σύνταξης δεν

αποτελεί προϋπόθεση, αλλά συνιστά περίπτωση περαιτέρω περιορισμού της μειωμένης αποζημίωσης (ΑΠ 1360/2015, ΑΠ 1359/2015, ΑΠ 1185/2015, και ΝΣΚ (γνωμ.) 322/2014 σε ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα με το άρθρο 55 παρ. 5 του ΠΔ 410/1988 «Το ποσοστό αποζημίωσης που προβλέπεται στις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου υπολογίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού και δεν μπορεί να υπερβαίνει το ανώτατο όριο αποζημίωσης του άρθρου 2 παρ. 2 του Α.Ν. 173/1967, όπως αυτό κάθε φορά αναπροσαρμόζεται. Η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή από την ισχύ του Ν. 993/1979». Σύμφωνα δε με το άρθρο 2 παρ. 2 του Α.Ν. 173/1967 «Εις ας περιπτώσεις εργοδότης τυγχάνει το Δημόσιον ή Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ή Τράπεζαι ή Επιχειρήσεις και Οργανισμοί κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ, Εταιρείαι Υδάτων κλπ.) ή Επιχειρήσεις επιχορηγούμεναι υπό του Κράτους, η υπό του Νόμου 2112, ως ούτος ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, οφειλομένη αποζημίωσις δεν δύναται να υπερβαίνη εις πάσαν περίπτωσιν το ποσόν των "240.000 δραχμών", καταργουμένης πάσης αντιθέτου ειδικής διατάξεως νόμου ή συμβάσεως οιασδήποτε μορφής ή τυχόν υπάρχοντα εθίμου». Το ανώτατο όριο αποζημίωσης μετά από διαδοχικές αναπροσαρμογές αυξήθηκε και ανέρχεται σήμερα στο ποσό των 15.000 ευρώ, με το άρθρο 21 παρ.13 του Ν. 3144/2003. Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες, λόγω συμπλήρωσης των προϋποθέσεων για τη λήψη σύνταξης γήρατος και λαμβανομένου υπ' όψιν ότι αυτοί εξακολούθησαν να προσφέρουν από την πρόσληψή τους χωρίς διακοπή την εργασία τους στο εναγόμενο, με τους ίδιους όρους εργασίας, οι μεν α' και β' εξ αυτών μέχρι την 28/2/2023, η δε γ' εξ αυτών μέχρι την 31/5/2023 και ότι κάθε ένας απ' αυτούς κατά την 12/11/2023 είχε συμπληρώσει εργασία άνω των 17 ετών στον ίδιο εργοδότη, δικαιούνται αποζημίωση, η οποία ανέρχεται α) στο ποσόν των 51.424 ευρώ για τον πρώτο ενάγοντα (12 μήνες X 2706 ευρώ + 7μήνες

X 2706 ευρώ), από το οποίο έπρεπε να του καταβληθεί ποσοστό 40% ήτοι 20.569,60 ευρώ, λόγω του ότι είναι δικαιούχος επικουρικής σύνταξης. Το εναγόμενο όμως, λόγω υπολογισμού της σύνταξής του με τις μειωμένες αποδοχές, του κατέβαλε το ποσό των 8.831,20 ευρώ (βλ. το υπ' αρ. 2027/25-5-2023 έγγραφο ΔΕΥΑΠ) με συνέπεια να του οφείλει ως διαφορά αποζημίωσης το ποσό των 6.168,80 ευρώ (15.000 – 8.831,20) και λαμβανομένου υπ' όψιν ότι το ανώτερο, με το άρθρο 55 παρ. 5 του ΠΔ 410/1988, ποσό αποζημίωσης προσδιορίζεται σ' αυτό των 15.000 ευρώ, β) στο ποσό των 41.300 ευρώ για την δεύτερη ενάγουσα (12 μήνες X 2065 ευρώ + 8 μήνες X 2065 ευρώ), από το οποίο έπρεπε να της καταβληθεί ποσοστό 40% ήτοι 16.520 ευρώ, λόγω του ότι είναι δικαιούχος επικουρικής σύνταξης. Το εναγόμενο όμως, λόγω υπολογισμού της σύνταξής της με τις μειωμένες αποδοχές, της κατέβαλε το ποσό των 6.864 ευρώ (βλ. το υπ' αρ. 2026/25-5-2023 έγγραφο ΔΕΥΑΠ) με συνέπεια να της οφείλει ως διαφορά αποζημίωσης το ποσό των 8.136 ευρώ (15000 – 6864) λαμβανομένου υπ' όψιν ότι το ανώτερο με το άρθρο 55 παρ. 5 του ΠΔ 410/1988 ποσό αποζημίωσης προσδιορίζεται σ' αυτό των 15.000 ευρώ και γ) στο ποσό των 36.558 ευρώ για την τρίτη ενάγουσα (12 μήνες X 2031 ευρώ + 6 μήνες X 2031 ευρώ), από το οποίο έπρεπε να της καταβληθεί ποσοστό 40%, ήτοι 14.623,20 ευρώ, λόγω του ότι είναι δικαιούχος επικουρικής σύνταξης. Το εναγόμενο όμως, λόγω υπολογισμού της σύνταξής της με τις μειωμένες αποδοχές, της κατέβαλε το ποσό των 6.177,60 ευρώ (βλ. το υο' αρ. 2270/15-6-2023 έγγραφο ΔΕΥΑΠ) με συνέπεια να της οφείλει ως διαφορά αποζημίωσης το ποσό των 8.445,60 ευρώ (14.623,20 – 6864).

Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αγωγή να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να υποχρεωθεί το εναγόμενο ΝΠΔ να καταβάλει α) στον πρώτο ενάγοντα το συνολικό ποσό των 9256,80

ευρώ και μάλιστα το μεν ποσό των 3.088 ευρώ για μισθοδοτικές διαφορές μηνών Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου 2023, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που κάθε επιμέρους κονδύλιο αυτού έπρεπε να καταβληθεί μέχρι εξοφλήσεως, το δε ποσό των 6.168,80 ευρώ ως αποζημίωση, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως, β) στην δεύτερη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 17.792 ευρώ και μάλιστα το μεν ποσό των 9.656 ευρώ για μισθοδοτικές διαφορές μηνών από Ιούλιο 2022 έως Φεβρουαρίου 2023, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που κάθε επιμέρους κονδύλιο αυτού έπρεπε να καταβληθεί μέχρι εξοφλήσεως, το δε ποσό των 8.136 ευρώ ως αποζημίωση, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι εξόφλησης και γ) στην τρίτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 14.335,60 ευρώ και μάλιστα το μεν ποσό των 5.890 ευρώ για μισθοδοτικές διαφορές μηνών από Ιανουάριο 2023 έως Μάιο 2023, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που κάθε επιμέρους κονδύλιο αυτού έπρεπε να καταβληθεί μέχρι εξοφλήσεως, το δε ποσό των 8.445,60 ευρώ ως αποζημίωση, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως. Περαιτέρω, πρέπει το παρεπόμενο αίτημα, περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, να απορριφθεί, διότι αφενός μεν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 910 παρ.4 ΚΠολΔ, αφετέρου δε δεν υφίσταται κίνδυνος πρόκλησης σημαντικής ζημίας στους ενάγοντες από την καθυστέρηση στην εκτέλεσή της (άρθρ. 907, 908 παρ.1 ΚΠολΔ). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει, ενόψει της ιδιαίτερης δυσχέρειας στην ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν, να συμψηφισθούν μεταξύ τους (άρθρ. 179 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ένδικη αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο ΝΠΔ με την επωνυμία «Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης και Αποχέτευσης Πρέβεζας να καταβάλει α) στον πρώτο ενάγοντα το συνολικό ποσό των 9256,80 ευρώ και μάλιστα το μεν ποσό των 3.088 ευρώ για μισθοδοτικές διαφορές μηνών Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου 2023, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που κάθε επιμέρους κονδύλιο αυτού έπρεπε να καταβληθεί μέχρι εξοφλήσεως, το δε ποσό των 6.168,80 ευρώ ως αποζημίωση, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως, β) στην δεύτερη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 17.792 ευρώ και μάλιστα το μεν ποσό των 9.656 ευρώ για μισθοδοτικές διαφορές μηνών από Ιούλιο 2022 έως Φεβρουαρίου 2023, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που κάθε επιμέρους κονδύλιο αυτού έπρεπε να καταβληθεί μέχρι εξοφλήσεως, το δε ποσό των 8.136 ευρώ ως αποζημίωση, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως και γ) στην τρίτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 14.335,60 ευρώ και μάλιστα το μεν ποσό των 5.890 ευρώ για μισθοδοτικές διαφορές μηνών από Ιανουάριο 2023 έως Μάιο 2023, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που κάθε επιμέρους κονδύλιο αυτού έπρεπε να καταβληθεί μέχρι εξοφλήσεως, το δε ποσό των 8.445,60 ευρώ ως αποζημίωση, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου στην Πρέβεζα, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξουσίους Δικηγόρους τους την 4 Νοεμβρίου 2024.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

